

Sygn. akt III CZ 14/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa D. S.

przeciwko S. R.

o zadośćuczynienie i ochronę dóbr,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2015 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 listopada 2014 r.,

**zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że kwotę
400 (czterysta) zł zastępuje kwotą 200 (dwieście) zł,
a w pozostałym zakresie zażalenie oddala.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 25 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny ukarał powódkę D. S. karą porządkową grzywny w wysokości 400 zł za ublżenie sadowi.

Powódka zaskarżyła to postanowienie w całości i zarzuciła, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 49 § 1 p.u.s.p. poprzez jego błędną wykładnię, prowadzącą do nałożenia na nią grzywny oraz poprzez wymierzenie jej grzywny rażąco niewspółmiernej do jej zachowania oraz stanu majątkowego. Sąd nie uwzględnił bowiem okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie, tj. choroby powódki (II stopień niepełnosprawności – umiarkowany), nagłego pogorszenia stanu zdrowia, braku reprezentacji przez fachowego pełnomocnika oraz stanu silnego wzburzenia emocjonalnego, w jakim wypowiedziała słowa, za które została ukarana.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 49 § 1 p.u.s.p. karę porządkową grzywny można wymierzyć między innymi w razie ublżenia sadowi. Określenie wygłoszone przez powódkę w momencie ogłaszania ustnych motywów rozstrzygnięcia, bez udzielenia głosu o treści: „... ja mogę słuchać sądu, a nie chama w todze” oraz opuszczenie sali rozpraw należy uznać za zachowanie ubliżające sadowi. Takiego zachowania na sali rozpraw wobec sędziego wygłaszającego motywy rozstrzygnięcia nie można tłumaczyć „umiarkowanym stopniem niepełnosprawności”, „pogorszeniem stanu zdrowia” i „silnym wzburzeniem”. Swojego stanu zdrowia powódka nie powinna traktować instrumentalnie i powoływać się nań w celu spowodowania, że wobec niej będą stosowane odmienne standardy oceny zachowania.

Zgodzić trzeba się natomiast z zarzutem powódki, że wysokość wymierzonej jej grzywny oceniana w relacji do jej możliwości majątkowych i dochodów, ujawnionych w oświadczeniach majątkowych składanych w związku z rozpoznawaniem wniosków powódki o udzielenie prawa pomocy, jest znaczna. Cele represyjne i prewencyjne wobec powódki może spełnić grzywna w niższym o połowę wymiarze.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 388¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.